

Hierbij, op de
valreep maar ik begrijp, nog
een kleine bijdrage.

Als je eenmaal in Rijnmond woont, en je spoed je dagelijks in je eerste seventje van 7-hoog (wonen) naar 11-hoog (werken), en vice versa, dan kunnen zich van die niet gecontroleerde ogenblikken voordoen, dat je herinnering wegvindert naar een verleden bestaan, dat zich voor nagenoeg honderd procent afspeelde op de Tilburgse begane zandgronden.

Er zijn pas twee jaren verstreken sinds je doctoraal, dus van weemoedige herinneringen kan nog geen sprake zijn, maar de zorgvuldig geconstrueerde spormram van verworven sophistication en wetenschappelijke bagage, die je op het eerste baantje in stelling bracht om eens enthousiast op de praktijk in te porren, heeft al menige splinter verloren, en dat scheidt onvermijdelijk distantie tot het verleden.

Dat verleden is zich inmiddels gaan verdichten: je klooiertijd in 1963 ligt haast even ver weg als je afstuderen in 1969 - en hoe on-eindig leek die tijdspanne nog ten tijde van de wervelende Bezet'ings-periode!

Tot dat verleden behoort vooral ook de Vriendclub Ferguut en zijn res gestac, een hartstochtelijk clubje met gevogelte van een grillig geschakeerde pluimage, niet het minst waar dit het temperament der Tafelrondeijnen betrof.

De wekelijkse vergaderingen droegen meestal een chaotisch karakter, daar dezen er begeistert, genen laconiek, de uren volpropten met holle en bolle woorden over zaken die van levensbelang schenen (waren), maar die zich niettemin in een recordtempo de vergetelheid plachten in te storten.

Stunts werden telkenjare op krampachtige wijze uitgebroed, maar liepen veelal uit op een geweldige sof, terwijl ogenschijnlijke onbenulligheden uitgroeiden tot manifestaties die de herinnering langzamerhand gingen domineren. (De verkoop van Lodewijk op de Bossche veemarkt

die de gejacquetteerde schare reeds bij het kriecken van de dag vijftientig piek deed slepen uit een cocktail van stank, mest en geblaas; Leo's Fonteynballet op het kerkplein in Deurne; het slijten van kamelenwater als substituut voor Trappist aan dorstige Rijjolders; de penibele averijen opgelopen tijdens zeilvakanties in zowat alle waterrijke gebieden van Nederland, etc.)

Supreme momenten echter telde je vooral onder de kastensessies. Tegen middernacht, als de stad langzamerhand tot rust kwam, borrelde in Astor, de Tram, of in zovele andere stationes vaak een kolkend mengsel op van velerlei ideeën en breed uitgesponnen fantasieën - gekruid met de comfortabele realiteit van het zitten op de grond van rokerig walmende zolders en van bier uit de fles, dat nas droogkookte als het weer schemerde.

Je fietste dan naar huis, rijkelijk voldaan over de nacht, maar ook met enige spijt dat je geen deel had aan de opgewekte levendigheid van een nieuwe ochtend.

Dit alles behoort inderdaad tot het verleden, maar gelukkig is het niet voorbij. Mede dank zij Ferguut - en geldt het mutatis mutandis niet voor elk dispuut? - ging je ontdekken hoe zout in de pap te strooien - en hoe het te proeven.

Het spreekt vanzelf, dat geen middel onbeproefd mag blijven om dit inzicht, dat gemeengoed is van de vele generaties Rikensteners, zo nu en dan weer eens op te frissen. Natuurlijk vormt het Lustrum Lustrorum daartoe een excellente gelegenheid. Temeer daar de oudstrijders aan de hoc tempore Tafelrondijnen weer eens kunnen tonen, hoezeer hun bon goût nog op peil is gebleven sinds ze Camelot verlieten en hoezeer voor hen allen het V. E. S. T. A. nog een vitale lijfspreuk bleef.

ASTER (VSOP)

